

פז:

עין משפט
נר מצוה

קב א מ" (פ"ח) [פ"ב]
מהל' שחטתה ה"ל'
(יט) [ח] סמג עשין סג
עוש"פ י"ד פ"ו ספ"ר (כ)
:[ד]

קבא ב ג מ"י שס פ"ב
הל"ח סמג שס
טוש"ט יו"ד ק"ו ו פט"ד:
קבב ד מ"י שס פ"א
הל"ד סמג שס
טוש"ט יו"ד ק"ו ו פט"ד א
זכג"ה:

קבד ה מר פ"ב מהל'
מילה ה"ל סמג
עשין כח טו"ש"ע י"ד ס'
רסד ספר ב'
קבד ו מר פ"א מהל'
שחיטה ה"ל סמג
עשין כח טו"ש"ע י"ד ס'
יג ספר א'

שיטה מקובצת

6 וַעֲנֵן מֶלֶךְ בְּכוֹלֹת שִׁמְשׁ
 דְּהֵימָּה: וְכִי בִקֵּץ מִי
 כְּחוֹל וְנֵץ מֶלֶךְ בְּכוֹלֹת
 לְאוֹ חֶבֶר הוּא שִׁמְשׁ
7 שִׁינִי
 דְּהֵימָּה וְכוּ': **8** שִׁינִי
 שְׂרֹדֶת שִׁינֵי הַפֶּה שִׁינִי
 בֵּית הַנֶּקֶם בְּשֶׁרֶשְׁכָּסָא
 מְחֻבְּרֵת בְּלִי לְעֻצְמוֹת וְהָן
 כְּעֵין תְּחִלּוּלִי בְּשֶׁר: **9** מֶלֶךְ
 דְּמִתְּנִי: דְּאִשְׁטְרִילִי לֵיה
 לְתַמָּה לְעוֹלָם יִשְׂרָאֵל
 מוֹתֵר: **10** נִגְמֹס לֵאחֵר
 שְׂתַּחֲרֹקֵי: **11** וְלִחְנֵי **12**
 דְּרַעְלֵי: שְׂחֻשֵׁי וְאוֹכְלֵי
 דְּלֵא מִסָּא: **13** וְהָן מֶסֶל
 צְרוּר מְחֻבְּרֵת דְּמִתְּנִי:
 אִפִּי דִיעֲבֹד בְּמִשְׁחֻבְּרֵת
 מוֹקִי לֵה לֶקֶן וְאִמָּא
 דְּהוּה לֵקֵן:

רבינו גרשום

יתכן כלומר רמחוב
 מעיקרו אבל כבול
 בנין כלומר שהוא תלוש
 ולבסוף חיבור כשכיל
 וזהו ליקח וכו' ואם כשכיל
 שידוע המלה הרי זה כבי
 יתכן: תיש היה צור יוצא
 מהכותל. כלומר משמע
 בתלוש ולבסוף חיבור
 (הכא לאו ואין סבבה)
 בדבר שהוא רשום בו
 שנינו גזירות. כלומר
 (שני) דמכרשא אחת
 שני: קאי: אמר רב פפא
 קינון פי מבה קא אמרי
 דאין מקנינן: שבתחילה

שאלו יתנו בשר אהרן
לכומר במשכן תמיד אר
לפת וזאת מן הארץ וזאת
הקריבן וזו חמדת הארץ להקריב
אמרו כל הברכה
תשבת לעלוי בשר שאר
האז לא יאכלו בשר שקרי
אמרו משכננו לאר
הזה להם בשר האז בשר
אמרו וכו' וכל
השאר והתקדש להו שר
וערין אז אמר להו שר
לומר לעשו: שחטין;
אז מה דאמר: לעולם
שחטין להו עקבת ארץ
וזה יתקן מלך המסוק ינו
(המסוק) וזכות ומשום
לומר לעשו: שחטין; להו
עקבת שר בשר האז
כו ולא יאכלו בשר לעולם
שחטין וזו שמעאל בשר
בשר נחיה לא אישרא
ומשום בשר ארץ לומר
לעולם שחטין: ארץ לומר
עקבת דאמר לא אסור
כלל מאי וסחט קריש
שאי כלומר משום קריש
דקריש: שחטין: שמעאל
וזה שמעאל דאמר בשר
נחיה לא אישרא להו
משום בשר הנינו תכל

עולה וכו': שאני סבין דלא מ

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

תלוש ואבסוף חברו לענין שחיטה מאי. מימיה מאי קמיבעיא ליה הא אסקינא לעיל (דף טו:) לריבי דיעבד כשר ולריבי חייא כשר נמי לכתחלה ולא לרי דיע הנהו ברייתות מכל מקום על כרחך ^(א) לריבי חייא ממתניתין דתלוש ולכפוף חברו בדיעבד כשר ולא לכתחלה דלפיו מוקמי מתניתין

במחזור מעיקרו ואסור לכתולה
שמה ידרוש ה"ג תלוש ולנסוף
מחזרו יאסר לכתולה מהאי טעמא
ויס לומר דלכיהא דרבי מבשעי ליה
דלגלה הוי תלוש ופסדה דמחזרי
לעיל או שמה לרבי אין חילוק בין
תלוש ולנסוף מחזרו למחזור מעיקרו
ופסולה ומתניתין דמכשיר דיעבד
כרבי חייל למכתלה כל שמה ידרוש
וגריעתא דמכשיר למכתלה עשומא

דקליל כדמטני לקמן אע"ג דקמני
בה בהמה אי נמי כרז וזכר דאמר
לצדדן קמני וצואר בהמה למטה
שדי במחלה אפילו במחזור מעיקרו
ובצואר בהמה למטה אפור למחלה
ומא דירוס וכלל מחזור איירי וקא
נעי למיפטע מברייתא דהיה נור וילא
בה כוחל דשמעתא פקולה ע"כ רבי
היא אלא קשה דהיכי מני לאוקומי
מתמינן כרבי חייה הא פסול לפורן
ובמחזורת במתמינן אפילו דיעבד
ואמאי דהוה נעי לאוקומי לעיל
מתמינן כרבי חייה אלא קשה דלא
קיימא מקנהא הי: **אמר** שמואל
לא שנו אלא שהשכין אטעלה בו.
משמע דאפילו כזי היא גוונא לא
מכשר אלא דיעבד דלברייתא דנען
סבין קאי ולא אהיבא דבגל שושטין
כזי בתלוש בין במחזור ושאס כן
צואר בהמה למטה וסבין למטה
קא פסול אפילו דיעבד וקשה דלס
סן הוה ליה למימר חיישין שמה
דס כזי דלחא לפסול דיעבד וי
לומר דאפילו אמר כזי לי שלא דרסתי
פקולה שמה דירוס פשט אחרת וכהאי
גוונא דאמרין גבי השכטא במגל קציר
דכזי הליכמה צדי הלל מחזור ואמר
רבי יוחנן אף בית הלל לא הכשירו
אלא לטברה מדי' נבלה אצל באפילה
אסורה על גב דלא שטת אלא
דכזי הליכמה דגורין וימנא אחרתי
שמה קאי ויביא:

שבתחלה נאמר להם בשם תאוה. משורבותו לארץ ביתם

בקותרם מדכתיב (ויקרא יז) אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא יביאו וקסא דההוא קרא לא איירי אלא בקדשם ובשמיז' חוץ ולקמן נמי דקאמר אלא לרבי ישמעאל דלמר בשר תאוס אימכר לכו צ"י ואיל גופיזיו מי הו שרי הא פסיוטא דההוא קרא לא איירי אלא בקרבן בהמה וגרלה לפרס מדאיתיר קרא

להחזיר להם בשר תאווה דייק מכלל דמעיקרא אסור ומהאי טעמא דייק נמי רבי עקיבא שזחלה הוטר להם בשר נחירה מדאיטריך קרא לאסור: וכל

שלמים ואם היו שוחטין בלא קרבן היו עושים כרת כדכתיב ויקח
 וכן המונח: **הואר להם**. מן המקרה הזה שצונו שבר לתאוקר
 אחרם היה לאוקרם דמתניסין דרבי ישמעאל היה כלומר ואכרי
 שזי קודם שנגנבו לארץ כלך שמיני כ"י: **לעולם שוחטין**
 להחיר ארצם בשר חולה לארץ לימני לעולם שוחטין ואוכלין
 ש"מ לא אשחירך לארצו כן אלא מרדי שחטתה ועוד להם מן
 הראשון: **מעיקרא**. במדרש: **מאי טעמא איסורא משום דהו מיקר**
 הדם והמלך לצרו ואוכלין הבשר וצנפוס שנגנבו לארץ ויהיה

בטיל ליה כלומר הוא לא הניח לעולם סבינו בכותל וחשיב כחלוש אלא במקום דמבטל עדיין

תלוש ולבסוף חברו לענין שחיטה מאי תא שמע⁶ היה צור יוצא מן הכותל או שהיה קנה עולה מאליו ושחט בו שחיטתו פסולה הכא במאי עסקין בכותל מערה דיקא נמי דתני דומיא דקנה עולה מאליו ש"מ ת"ש⁷ ונניין סבין בכותל ושחט בה שחיטתו כשרה שאני שכן דלא מבטל ליה ת"ש⁸ במחובר לקרקע ושחיטתו כשרה דלמא⁹ פרושי קא מפרש לא מאי מחובר לקרקע סבין דלא מבטל ליה אמר מר נניין סבין בכותל ושחט בה שחיטתו כשרה אמר רב ענן אמר שמואל לא שגזיאלא שהסבין למעלה וצואר בהמה למטה אבל סבין למטה וצואר בהמה למעלה חיישין שמא ידרוס והא קתני בין שהסבין למטה וצואר בהמה למטה אמר רב וביד למעלה וצואר בהמה למטה אמר רב וביד לצדדין קתני סבין למטה וצואר בהמה למעלה בתלוש קתני למעלה וצואר בהמה למטה במחובר י"ב פפא אמר בעופא דקליל אמר רב חסדא א"ר יצחק ואמרי לה במתניתא תנא ה' דברים נאמרו בקרומית של קנה ואין שוחטין בה¹⁰ ואין מלין בה ואין מחתכין בה בשר ואין מחצצין בה שינים ואין מקנחים בה אין שוחטין בה והתניא¹¹ בכלל שוחטין בין בצור בין בזוכית בין בקרומית של קנה אמר רב פפא בסימונא דאגמא ואין מחתכין בה בשר רב פפא מחתך בה קרבי גדים דוגי ורבה בר רב הונא מחתך בה עופא דריכך ואין מקנחין בה תיפוק להיך משום דאמר מר יי"המקנה בדבר שהאור שולטת בו שיניו ונשרות אמר רב פפא קינוח פי מכה קאמרין; הכל שוחטין ועלולם שוחטין; הכל שוחטין הכל בשחיטה ואפילו עוף לעולם שוחטין מאן תנא אמר רבה רבי ישמעאל היא דתניא יכי ירחיב א' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' ר' ישמעאל אומר לא בא הכתוב אלא להחריז להם בשר תאווה שבתחלה נאסר להם בשר תאווה משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאווה ועכשיו שגלו יכול יחזרו לאיסורן הראשון לכך שנינו לעולם שוחטין מתקיף לה רב יוסף האי לעולם שוחטין לעולם שוחטין ואוכלין מבעי ליה ועוד מעיקרא מאי טעמא איתסר משום דהוו מקריב למשכן ולבסוף מאי טעמא אישתרו דהוו מרחקי ממשכן וכו'¹²

א אסור ומהאי טעמא דייק
רה מדאיטריך קרא לאסור:
וכל

בחולין: להפסיד להם בשר
בשר לחיותן בלא שום הקר
המשכן: גאסור להם בשר

ענושים כרת כדכתיב (ויקרא י"ז) ואל פתח אהל מועד
זה שיבחו נשר לתחותי ויחלני: ועשו שונו כו'. לא
מעלה את כלומר והכי תנא יטעושו שוחטין דלא
כו': לעולם שוחטין ואוכלין מצני ליה. כיון דלא
לעולם שוחטין ואוכלין והכי שבק לעיקר מילתא
די דשמיטה ועוד למה ליה לאשמועינן הא ודי מיהין
א' אסור משום דהו מיקרי למשכן. והיו יכולין להק
וף כשנכנסו לארץ ויהיה ארלם רחבה והרחוקים לא

ניקרא דתני סמוך לו או שהיה קנה
 יב כחלוש אלא במקום דמבטל עדיין

פמא קינוח פי מכה קאמרי כלומר ד

מסורת הש"ס

(א) [לעיל טו:], (ב) [שם],
(ג) [שם, ד] [עין פוס'
בסורות לא: ד"ה אס],
(ד) [לעיל טו: וש"נ], (ו) שנת
פכ, ט"ש, (ז) כפ"ח:
ומשומה, (ח) ע"י רש"י
ורש"א.

מורה אור השלם

ו. כִּי יִרְחֹב ה' אֱלֹהֶיךָ
אֶת גְּבוּלְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
לְךָ וְאַמְרֹת אֲבִלָה בֶּשֶׁר
כִּי תֵאָדוּ נַפְשָׁךְ לֵאכֹל
בֶּשֶׁר בְּכָל אוֹת נַפְשָׁךְ
תֹּאכַל בֶּשֶׁר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) רש"י ד"ה מלן מלן
דמתימין וכו' עד סופו.
נ"ב מן מיכה דהא עד
בחולין זה ש"ך לעיל סוף
ד"ה הכל נשמיטה והבן
ודו"ק:

החוקים

לישק"א. קרוך (צמח).
קלי"ר. ביהר, צלול.
מירדוויר (מירדוויר).
מראה.

מוסף רש"י

נעץ סכין בכותל. והולך
והביא לואר זהבה עליה
(לעיל 10:4). בקרומית.
ללע של קנה (שם). שיניו
בזרחות. שני הפה
מכרסא (שבת 39).

רבינו גרשום (המשך)

לא ידענו אי כחלו א'
מחבור: ח"ש מחבור
לקרקע שטחיתו
כלומר מחבור שטחיתו:
כלומר מפורש וכו' וכו'
תלש עיזר א' אי דלא
ידענו וכו', והנחיתו
שהסבין מחבור לקרקע
ואז הוצא תען סבין
בכחל וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
נפא ענן סבין בכחל
וכו' והנחיתו סבין
למטה וכו' דשפיר שטחיתו
א' אמר רב וכו' לעדדן
קני ילודא לחלקין
כלומר סבין למטה וכו'
במהל וכו' בחלוש וכו'
שפיר: סבין למעלה וכו'
במהל למטה מחבור
דשפיר שטחיתו הוצא.
פסא רבין כשפא דקביל
מה דאמרינן בן שהוצא
במהל וכו' וכו' וכו'
במהל למעלה וכו'
למטה. כשפא
דקביל שלק וכו' להחיותו
בכל עניינים שהוא רוצה.

כי תניא הריא חסידינו
 דאמנא כלומר בדרב
 עלה שגדל באמנא כלומר
 דרומא חסדא מלשקא בעליו:
 דיני כלומר צוללים
 כלומר שהוא יכול למיחדי
 אם נשתתרי בו כלום ואם
 לא ואין בו סכנה: דבר
 שהאור שולטת בו שיני
 ונשרות וכו'. הריא אימר
 דבר האור שורף שרץ
 דבר האור שורף אלא דבר
 שסבבהה האור שרפו
 כגון קרומית של קה
 יכש. ושניו נשרות שיני
 דכרשמה דהאי כרשמה
 חסדא שני קאי. אמר רב

אמרו שני קאמא: אבא דב
זמשכן כתיב ואל פתח אהל

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones